

Lumina Sărbătorii

Foaie săptămânală pentru popor.

On. Red. «Asociațiunea»
Loco (str. Șaguna 6)

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an . . . . . Lei 40—
Pe o jumătate de an . . . . . 20—
Pentru străinătate . . . . . 100—
Pentru America pe un an . . . . . dolari 2—

== Un număr 1 Leu. ==

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir petiț 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

† A murit Vasile Lucaciu.

In clipele când era să încheiem gazeta noastră aflăm trista veste că Vasile Lucaciu, marele luptător național, a murit în Baia-Mare. Nu este Român care să nu fi auzit și să nu cunoască pe acest însușlețit luptător încă din vremea când stătea prin temnițele Seghedinului și poporul îi cânta versul:

*«Cântă o mierlă prin păduri
Robu-i Lucaciu la Unguri»...*

A luat parte la toate mișcările noastre naționale.

Când a izbucnit războiul cel mare, a trecut împreună cu poetul Goga și alți luptători în Vechiul Regat și acolo au făcut propagandă pentru intrarea României în războiu ca să ne scape pe noi din jugul străinilor. În vremea războiului și-a făcut datoria mai bine ca mulți alți politicieni hangoși de astăzi. Pribeag a fost și el prin Moldova unde turna însușlețire în sufletele copleșite de îndoieli și amărăciuni. Mai apoi a trecut în Italia să facă legionari din taberele de prizonieri români. Părintele Lucaciu era un vorbitor (orator) vestit care știa încălzi și însușlești sufletul oamenilor. Soldații noștri ardeleni ar putea spune mai bine și mai mult cine a fost și ce a făcut «popa Lucaciu» în vremea războiului prin Moldova și Italia.

În vremea din urmă se retrăsese în cuibul său din Baia-Mare și se părea că îl supăra felul cum se face acum politica noastră. De bună seamă pe părintele Lucaciu îl durea povârnișul pe care a apucat politica și stările noastre de azi.

Cu liniștea omului ce și-a împlinit datoria, a închis acum ochii în orașul Baia-Mare. În testamentul ce-l va fi lăsat națiunii sale, de bună seamă va fi și porunca să avem grijă de visul nostru împlinit pentru care a făcut și el atâtea jertfe.

Dumnezeu să-l ierte!

HULĂ GRĂEȘTE...

Sub titlu «Trăiască zăpada» în gazeta «Epoca» (foaia partidului democrat cu care a făcut alianță partidul național) un boier scrie un articol plin de hulă la adresa Reformei Agrare care împarte moșiile cele mari țăranilor. Boierul scrie că în urma ploilor și a iernii ce a căzut prea de vreme, la anul va fi mare lipsă de grâu și el se bucură din toată inima pentru astă treabă, fiindcă atunci toată lumea va deschide ochii să vadă și să înțeleagă că pricina lipsei de pâne este, vezi Doamne, împărțirea moșiilor. Noi marii proprietari — zice boierul — ne-am sămănat moșiile de astă vară (auzi aci!) și dacă pământul ar fi rămas în mâna moșierilor mari, el ar fi astăzi tot sămănat (măi! măi!). Ascultați cum își încheie boierul articolul: «Am ajuns astăzi să dorim din suflet catastrofa (adecă lipsa de pâne) pentruca guvernării noastre să vadă primejdia (adecă să le zică boierilor: haidați luați-vă moșiile înapoi

că țăranii nu sunt harnici să scoată pâne din ele!) «Când nu vom avea grâu destul nici pentru lipsurile noastre și primul vapor de grâu din Argentina va descărca la Constanța (ba să ne ferească Dumnezeu!) atunci poate că conducătorii statului își vor deschide ochii. De aceea așteptăm cu nerăbdare acel moment (ba să perifi înainte de a-l ajunge). Cu cât va veni mai curând, cu atât țara va fi mai fericită. *Dă Doamne* — încheie boierul — să fie recolta anului 1923 cât mai proastă ca să ne mântuim (ba să sece gura cui suspină după o așa mântuire!»...

Iată cum grăește hulă boierul și se bucură de umblarea cea nepotrivită a vremii în credința și nădejdea că s'ar mai întoarce cândva moșiile înapoi în stăpânirea boierilor. Dar zadarnică este hula și așteptarea boierilor, căci numai Iordanul s'a întors odată înapoi prin minune, dar vremurile ba.

I. T.

SCUMPETE

crește mereu. S'a scumpit giolgiul, s'a scumpit talpa, s'a scumpit zaharul, s'a scumpit cucuruzul, s'au scumpit vitele, s'au scumpit lucrăorii, s'au scumpit și... moșele. Toată lumea se vaită, toată lumea se plânge; nimeni nu mai poate trăi. Când le-auzi toate crezi, că ne apropiem de sfârșitul lumii...

Și dacă privești lumea mai cu băgare de seamă vezi că nu-i așa. Scumpe sunt toate, și ne plângem, nu pentrucă n'am mai putea trăi, ci pentrucă fiecare vrem să ne câștigăm îndreptățirea pentru de a cere și mai mult. Deci nimeni nu dorește ieftinătatea, ci o mai mare urcare de prețuri. — Căci dacă ar fi așa de scump că n'am mai putea trăi, am vedea altceva, nu ce vedem azi. Dacă n'am putea trăi, ar urma dela sine munca; fiecare ar lăsa vorbăria și politica, și ar munci orice și oriunde și oricum numai să câștige ceva; gătelile, sulemenelile (roșelele), mătășurile, plimbările, petrecaniile s'ar topi ca fumul. Dar ian priviți în jur și dați vă sama: așa e? Mă uit și în Sibiuul acesta, și cam așa în tot locul, numai pe-o străduță de vre o 200—300 metri de lungă sunt șapte crășme, cu șapte familii de trântori, cari sug sudoarea atâtor muncitori, cari intră la ei, vezi doamne, să se întăriască; și de te învârți pe oricare stradă, oricât de scurtă, găsești cel puțin trei crășme, (afară doar de străzile pe cari nu umblă și nu locuiește mai nimeni); oare mulțimea asta de negustori de otravă și de boală și de alte nenorociri, dovedește cumva că nu putem trăi? Dece umblă oare toată lumea după

licențe, fiindcă n'au sărmanii cu ce trăi? Dimpotrivă, tocmai fiindcă vreau să trăiască fără trudă, sugându-și miera vieții din sudoarea cătorva. Luați apoi mulțimea de negustori de azi pe mâne, care trimite câteva sute de țigani sau altfel de leneși, cari să-i adune marfa (porci, oi, piei, lână, brânză și altele) depe sate, marfa la care încarcă un strașnic câștig pe sama lui — ce credeți de aceea s'au apucat de negustorie că nu mai puteau trăi? Nu, ci fiindcă pot trăi fără să lucreze, că-i vine câștigul fără să mai asude. Și toți aceștia trăiesc, și trăiesc mai bine decât oricare altul, și încă chiar atunci când zbiară mai tare că-i scumpețe.

Ies pe stradă: vai ce de mătășuri, ce foșnet ca de codru, ce de scumpeturi! Și nu numai la cei de sus, ci și la cei mai de rând. Oare dovedește asta, că e așa de greu de trăit cum ne plângem?

De unde să trăiască atâția crășmari cu casele lor, câtă vreme nu mai vreau să dea cu sapa, ori cu ciocanul, și de unde atâția negustori, cari și-au părăsit gospodăria, ca să adune sute de mii, ori chiar milioane, și de unde să iasă atâtea mândrii și fudulii, când pierzi zile întregi umblând pe ulți, ca să ți-le arăți lumii? Nu pot ieși decât din scumpirea peste măsură întâi a muncii lucrătorului, apoi a lucrului vândut, care până să-l folosești trece prin zeci de mâni de trântori, cari sug din dulceața acelei munci până se satură. În chipul acesta am ajuns de muncește unul și din munca lui trăiesc zece, cari nu fac altceva decât mănâncă, beau și se preumblă și-s

tot din chef în chef; de aici iese apoi alt rău, anume, că n'avem marfă de ajuns, deși avem și din ce-o face și cine-o face, și atunci o cerem dela acele țări, cari au supuși muncitori, nu burtă verde, și aceștia pretind în schimb pe un preț de nimic materialul nostru, din care să facă marfa, pe care o cumpărăm dela ei cu bani grei. Deci de câștigat nu câștigăm, de cheltuit din gros. Și totuși lipsă nu duceam, că bunul Dumnezeu a dat României atâtea bogății, că mai putem duce încă o bucată de vreme zile albe, scumpind fiecare ceeace putem scumpi numai să nu lucrăm. Și când zicem, că cutare lucru e scump, o facem numai și numai ca să putem cere și noi mai mult.

Dar dacă tot așa vom mâna-o, o să ajungem o vreme, când nu vom aduce dela streini numai zăhărul, mătasa, postavul, giolgiul, ghetetele, talpa, pielea, așa, acele fierul, ci vom aduce dela alții chiar și grâul și cucuruzul, și atunci vom vedea scumpețea adevărată și vom rămânea pildă lumii de câtă nevrednicie ne-am făcut pătași azi. Nu guvernele, și nici streinii nu ne slăbănogesc leul, ci noi cu fudulia, lenea și nepăsarea noastră.

Ne-ar trebui o lege, care să ne scoată din țară trântorii și pe toți pierde-vară, întocmai cum fac albinele, ca să rămână acei ce știu preții țara și o știu folosi, ca să ne simțim odată bine în ea.

Șerban Brâncoveanu.

totdeauna ascultare chemării neamului de a sta în fruntea luptelor și datoriiilor precum zice și cântecul «în fruntea tuturor stăteau Moșii, mândria mândrului Ardeal».

«Dacă în timpul abia trecut privirile tuturor Românilor erau îndreptate asupra Moșilor, așteptând jertfele lor de sânge, să nu-i dăm astăzi uitării și să nu ne întoarcem fața de către ei, ci ascultând șoapta inimii noastre să răspundem la chemarea lor punând fiecare câte o părticică la temelie liceului din Câmpeni». Să nădăjduim că chemarea Moșilor va fi ascultată de toți Românii mai cu prindere și putere. Ajutoarele să se trimită la Câmpeni pe adresa celor încrezuți cu strângerea lor: dnii Dr. Zosim Chirtop și Dr. Remus Furdai.

Numele și sumele dăruitorilor se vor publica în gazete.

Ce mai e nou în politică.

O veste bună.

După lungi pertractări, în sfârșit partidul național a făcut alianță cu așa numit partidul democratic din Vechiul Regat. Această alianță a îmbucurat pe toată lumea și pe toți Românii fără deosebire de partid și credințe politice. Iată de ce. Partidul național era învinuit că e «regional», adică prea să ferește de frații din Vechiul Regat și cearcă să se închidă în Ardeal. Ba erau și unele semne care întăreau această bănuială pentru că de fapt partidul național prea pusese pe ascuțis năravurile diferite ce ne despart pe noi Românii de dincoaci și de dincolo de Carpați și într-o vreme se părea că vrea să facă graniță nouă suflându-se din aceste năravuri pe cari vremea le va șterge ea. Faptul că apoi partidul național nu mai făcea alianță cu nici un partid din Vechiul Regat și aceasta întăria bănuiala.

Această treabă urma să ne ducă cu vremea și la o mare primejdie de a vedea iarăși granițe noi ridicându-se între frații. Făcând alianță cu partidul democrat, partidul național a scăpat acum de învinuirea ce i se aducea, și odată cu aceasta am scăpat și noi toți de teama că partidele politice ne ar putea primejdi unirea făcută cu atâtea jertfe.

Partidul cu care a făcut alianță partidul național e partidul pe care l-a condus Take Ionescu.

Marele nostru învățat, Nicolae Iorga, despre aceasta alianță zice și scrie că nu e din cele mai potrivite pentru că partidul cu care s'a aliat partidul național e partidul boierilor și marilor moșieri din Vechiul Regat, cari și acum sunt împotriva împărțirii moșilor (asta e adevărat pentru că ziarul lor «Epoca» și acum scrie împotriva Reformei agrare; în altă parte amintim mai pe larg despre aceasta).

Noi însă zicem că oricine ar fi aliatul, bine a făcut partidul național că a făcut această alianță care îl va feri să nu cadă în boala și primejdia regionalismului.

S'a deschis sfatul țării.

Acum Luni în 27 s'a deschis sfatul țării din București. Guvernul a declarat că ori va intra în Parlament opoziția ori ba, el va trece prin sedințele sfatului așa numita Reformă a Constituției, de foarte mare însemnătate pentru toată țara.

Din lumea mare.

Sfatul dela Lausanne (Lozana).

În orașul Lusanne din Elveția s'au strâns în săptămâna trecută trimișii marilor puteri și ai țărilor din răsăritul Europei ca să limpezească stările din răsărit, tulburate de războiul greco-turc. Turcii s'au dus la sfat tare încrezuți după biruințele lor asupra Grecilor, dar sfatul i-a mai astâmpărat și le-a mai tăiat din pretensiunile cele prea mari. La început Turcii cam dădeau pe războinicii și nelngăduitorii, dar atunci trimișii statelor din Balcani au zis cam așa: adă-ți aminte Turcule ce ai pățit în 1912

când noi Românii, Sârbii și Bulgarii am făcut alianță împotriva ta și te-am bătut. De nu te astâmpări așa facem și acum. Treaba asta i-a spăriat pe Turci și i-a făcut să îngăduie din cererile lor.

Sfatul de pace dela Lausanne a pus graniță nouă între Greci și Turci și ca să nu se mai poată întâlni și lua de cap a lăsat între ei o așa numită «zonă neutră», adică un hotar larg de 30 kilometri pe care nu-l stăpânesc nici Turcii nici Grecii, ci marile Puteri.

Turcii au câștigat cam jumătate din cât așteptau. Pe Greci i-a scăpat cu atâtea marele lor bărbat Venizelos.

Referitor la strâmtorile Dardanelor, s'a hotărât ca să fie deschise pentru toate țările.

De data asta se pare că Alianții au avut un înțeles mai bun între oaltă și de aceea sfatul poate că va eși mai bine decât cel dela Genova.

Moșii din cuibul lui Horia și Jancu

— cer ajutor pentru deschiderea liceului din Câmpeni. —

Fruntașii și conducătorii Moșilor de sub muntele Găina și Băria au trimis în toate părțile un apel, o chemare prin care cer ajutorul tuturor Românilor ca să poată deschide liceul din Câmpeni (despre care gazeta noastră a scris în Nrul 43). Chemarea ce vine din țara Moșilor, din «loagărul» lui Jancu și Horia, aduce aminte tuturor Românilor de luptele și jertfele ce le-au purtat Moșii pentru libertatea neamului nostru. «Așa ne arată Istoria — spune apelul — că prin veacurile pline de urgie ce le-am străbătut, privirile neamului nostru erau totdeauna îndreptate spre acest colț de țară, spre acest cuib de Daci viteji cari au apărat cu îndărătnicie libertatea și nădejțile unui neam întreg... Acum cu vremurile schimbate, jertfele Moșilor trebuiau răspătite cu ceva și ca o mică răspătată a venit învoirea Ministrului de școli ca la Câmpeni să se deschidă un liceu. Pentru Moșii cei săraci era lucrul acesta o dorință de mult așteptată căci altcum scumpețea vremurilor de acum nu lăsa pe nime să iasă din Munți la o învățătură mai mare decât slova Abecedarului.

Dar acum e alt năcaz. Învoirea Ministrului și liceul cel nou e numai pe hârtie, pentru că nu-i un lăcaș unde să se poată deschide. De aceea conducătorii din Munți se îndreaptă către toată suflarea românească să le vină în ajutor ca să poată ridica la Câmpeni o casă, o clădire pentru liceul cel nou.

Fraților Români! Să dăm cu toții ascultare chemării ce vine din cuibul lui Horia și Jancu așa precum și Moșii au dat

Contingentarea.

Este aceasta o vorbă pe care mulți n'au auzito niciodată. Iată ce înseamnă această vorbă: Încă de astă vară sfatul ministrilor a hotărât că dă slobozenie de export pentru o anumită parte de grâu, vite porci, dar numai așa și numai aceluia cari din grâul, vitele, porcii strânși pentru export, dau o anumită parte cu preț maximal pentru lipsurile sărăcimii din satele și orașele țării. Hotărârea se părea cuminte pentru că în chipul acesta rămâneau să se îndulcească și cei lipsiți de câștigurile pe cari le fac ceice trec peste granița bogățiile țării. Dar din toată treaba n'a ieșit aproape nimic bun din pricina că speculanții și-au aflat în sute de feluri uși de scăpare ca să nu dea și altora din câștigul contingentărilor. Așa spre pildă la Cluj mai în toamnă s'a întâmplat că cirezii întregi de vite contingentate, adică de tăiat cu preț maximal pentru oraș, au trecut granița, iar când în urma plângerilor a venit o comisie să cerceteze, știți ce s'a întâmplat? Speculanții au ieșit în calea comisiei cu vorbele «is minciuni, Domnilor, toate cele ce spun oamenii despre noi. Vitele contingentate is toate în picioare, haidași să le vedeți. Și speculanții au scos comisia la câmp și i a arătat o ciurdă de vite... Lucru a ieșit curat numai cât mai târziu s'a aflat că ciurda nu fusese a speculanților, ci fusese a unui om ce n'avea nimic cu controlul domnilor. Iată în câte chipuri și feluri s'a speculat contingentarea. Cele mai multe și mai urâte abuzuri s'au întâmplat cu grâul contingentat.

Acum gazetele din București scriu că Ministrul a dat ordin aspru să se facă cercetări (anchetă) în toată țara și pe la toate primăriile comunale despre felul cum s'au făcut contingentările și ce potlogării s'au făcut cu această afacere.

Cerem și noi să se facă această anchetă, dar să se facă fără nici o cruțare pentru că în târâțele contingentării sunt amestecași și unii deputați și alți domni mari pe cari i-a făcut milionari și boieri această contingentare plănuită și făcută pentru... ajutorarea sărăcimii.

Inchinare lui Mihaiu Viteazul.

*Biruit-a gândul crunte stăvilare
Și-a deschis luminei cale către noi...
Și la 'nmugurita vremilor chemare
Ale vechei Rome vestede vlăstare
Se schimbară 'n falnic codru de eroi.*

*Dunăre bătrână, pururea vei spune
Cum te 'nfioară tropete de cai
Oștile lui Allah cum fugeau nebune
Cum sorbiși mărirea mândrei semilune
Stinse de lucirea spadei lui Mihai.*

*Oltule ce 'n murmur împletești de veacuri
Zângănit de arme, șuer de săgeți
Credincioasă straje stat-ai la conacuri
Și i-ai fost tovarăș crâncen în atacuri
Când surpa blestemul munților semeți.*

*In adâncu-i jalnic a simțit fiorul
Cald al învierii subt vinjosu-ți pas
C'a văzut Ardealul pe Mântuitorul,
Te-a străpuns la Turda Iuda vânzătorul
O, Mihai! dar visul, visul ți-a rămas*

*Sângele tău tinăr, botezând pământul
L-a 'nchinat credinței într'un ideal
A turnat în piepturi seva și avântul
Trup cu vieață nouă s'a făcut cuvântul
Soare nou răsare astăzi în Ardeal.*

*Mută fie limba, care nu se 'nchină
Flacărei eterne din prinosul tău
Văduvit rămâie veșnic de lumină
Ochiul searbăd care nu-l mai însenină
Fulgerarea spadei dela Guruslău.*

*Prindă codri 'n freamăt vers de primăvară
Apele te cânte în argintul lor
In cântarea țirei mai măreț răsară
Cel ce drum deschise să ne-avem o țară
Și 'nfrățită 'n muncă turma cu-n păstor*

*Jertfei tale sfinte astăzi se cuvine
Cântec de timpane, vers de Cheruvim
Ne plecăm ghenunchii, te mărim pe tine
C'ai urzit din sânge, lacrimi și suspine
Visul sfânt pe care astăzi îl trăim.*

*Nimb de biruință graiul făurește
Prinde armonia harfelor din rai
Când cu osârdie numele-ți rostește
Și 'n ghirlande albe gândul se 'mpletește
Când în zbor atinge slava ta, Mihai*

*Cum învie ploaia florile 'n câmpie
Și închiagă rodul bobului în spic,
Astfel al tău nume duh de bărbăție
Și din năzuințe faptele învie
Impietrind cu groaza brațul inamic.*

*Din înaltul care-ți poartă strălucirea
Neamului meu, Doamne, tinde-i al tău har
Visul ce prin tine își luă urzirea
Intrupat în faptă fie-i moștenirea
Și acum și 'n veacul fără de hotar.*

*Cât luci-va soare sferelor senine
Să te prea mărească vers de Cheruvim
Gândul să se 'nalțe luminos spre tine
Că ne-ai dat prin sânge, lacrimi și suspine
Visul sfânt pe care astăzi îl trăim*

I. U. Soricu.

Mihaiu Viteazul.

In numărul înecoronării am scris și noi despre Mihaiu Viteazul și despre cum a intrat la anul 1599 în Alba-Iulia și pe o clipă a strâns pe toți Românii în o împărăție românească și astfel ne a lăsat un vis pe care l-am încălzit veacuri dearândul până când s'a împlinit acum în zilele noastre. Dăm acum mai sus chipul ce ni-l arată pe Mihaiu Viteazul cum ține în mână Coroana tuturor Românilor între anii 1599—1922, adică o aducere aminte că el a urzit „visul sfânt pe care astăzi îl trăim” și l-a ținut aprins în suflutele Românilor.

Impreună cu chipul lui Mihaiu dăm și o preafrumoasă poezie scrisă de poetul nostru I. U. Soricu (deputatul Nochrului). Frumoasa poezie spune că „Ardealul

și-a văzut Mântuitorul” în Mihaiu Viteazul. Dar „La Turda, Iuda vânzătorul” a ucis mișelește pe marele viteaz. N'a fost însă zadarnică jertfa din Câmpia Turzii căci din sângele cu care Mihaiu a „botezat pământul”, a răsărit credința într'un vis pe care astăzi îl trăim. Inchinare se cuvine jertfei pe care a adus-o Mihaiu Viteazul pentru sosirea Impărăției noastre de azi.

După lupta dela Șelimber

— le-a rămas Românilor cimiterul morților. —

La Șelimber (lângă Sibiu) a dat Mihaiu Viteazul în anul 1599 lupta cea mare când a bătut pe Bathory, craiul Ungurilor cel trufaș. După marea bătălie, a rămas câmpia dela Șelimber plină de morții căzuți în luptă.

Cum morții trebuiau îngropați și asta cerea lucru greu și mult, Sașii de atunci au făcut învoială cu Românii ca să îngroape ei morții și ca plată să le rămână lor pământul cu gropile morților. Cum bieții Români erau săraci și lipsiți de pământ, s'au silit să cuprindă cât mai mult pământ pentru îngroparea celor morți. Acest pământ a și rămas în stăpânirea lor multă vreme, dar mai târziu lăcomia Sașilor le-a răpit și acest loc.

Acum cu vremurile schimbate, în legătură cu Reforma Agrară, Românii dela Șelimber au pus la protocol și plângerea aceasta că străinii le-au luat locul asupra căruia ei au un drept rămas din bătrâni. Sasul care stăpânește acum acest loc, sfânt pentru noi, va fi scos de acolo și mutat în altă parte.

Din greșelile stăpânirii noastre.

— Plângerea unor Moți. —

Inzadar am cerca să tăgăduim faptul că stăpânirea noastră românească în foarte multe locuri n'a putut să câștige iubirea și mulțumirea poporului, ci dimpotrivă par'că le-a depărtat și le depărtează prin greșelile ce le face.

Cețiți spre pildă scrisoarea de mai jos:

Vă rugăm frumos, Domnule Redactor, să ne puneți la foaie plângerea că Erariul din Câmpeni (Ocolul silvic) a dat poruncă la toți pădurarii să nu mai deie nici o adeverință de drum fără trebuie să ne ducem la Câmpeni după dreptăți de drum, iar până la Câmpeni trebuie să facem o cale de 40—50 kilometri. Adecă noi de aici dela Lăpuș de sub muntele Biharia, lucrăm 3 zile din săptămână și 3 zile ne trebuie să mergem după dreptate de drum pela Câmpeni ca să putem pleca în țară după pâne ca să nu murim de foame cu copilașii noștri. Am fost sub stăpânirea Ungurilor care nu prea ne vedeau în ochi și tot nu ne-au făcut să umblăm câte 40—50 kilometri după o adeverință de drum.

Mai nainte cu o lună, erariul ne-a oprit țidulele de lemne să nu le plătim numai la perceptorat în Câmpeni, acuma adeverințele de drum, nu știm după asta ce ne mai vine, poate ne va veni să nu mai căpătăm nimic numai dela Cluj. În vremea Ungurilor plăteam banii pentru lemne tot la pădurari, căpătăm dreptățile de drum tot dela pădurari și nu trebuia să facem 40—50 kilometri până la Câmpeni după ele.

Vă rugăm frumos Domnule părinte să puneți la foaie plângerea noastră să vadă și alții cum trăim noi aici sub Bihara...

Mai mulți abonați din Lăpuș.

Plângerea Moților de sub Biharia este îndreptățită pentru că felul lor de trai așa este că fac mereu vase de lemn și pleacă cu ele prin lumea largă și milostivă după pâne. Acum să poțesteți și să poruncești oamenilor ca de câteori își pun vasele pe călușii lor, să meargă mai întâi 40 de kilometri după «drept de drum» asta ar însemna să umpli drumurile cu sute și mii de oameni, ce-și pierd nu numai vremea umblând pe drumuri, ci și iubirea și dragostea în stăpânirile noastre.

Celce dă ordine atât de cumiți și potrivite, ar trebui poțit să plece odată de după masă din cancelarie cu bietul om ce face calea celor 40 de kilometri prin zăpadă și vânturi, ca să vadă cât de bine să potrivește ordinul dat din cancelarie. Noi așa știm că chemarea stăpânirii este să ușureze traiul oamenilor și să facă mulțumire între oameni. Oare așa să câștigă iubirea poporului?

Deputatul Moților are cuvântul!

De prin sate.

— Sfințirea bisericii din Banabic. —

Clipe de sfântă înălțare sufletească am petrecut la sfințirea bisericii din comuna Banabic, jud. Turda-Ariș, săvârșită de episcopul Nicolae al Clujului în 12 Nov a. c. asistat de numeroși preoți și mult popor. Această comună bisericăscă — relativ săracă — din propriile sale puteri a zidit biserica cea nouă și frumoasă. Peste 200 mii lei a jertfit acest brav popor nesilit de mine, ci numai din dragoste creștinească.

Laudă se cuvine preotului Simion Todoran care cu râvnă a continuat lucrul început de răposatul preot I. Ilescu — învățătorilor Hoda și Macaveiu și bravului epitrop Sofroniu Pop precum și întregului popor care a adus această jertfă.

G. Suciu,
preot.

O îngropăciune...

O îngropăciune am văzut ieri.

Clopotul bisericeii din marginea orașului suna jalnic, chemând pe cel răposat la locașul de veci.

Preoții cântau cântece jalnice trezind lacrimi de durere în ochii rudelor și ai prietenilor, ai tuturor celor cari cu inima frântă petreceau creștinește mortul la groapă.

Incolo, nimeni din mulțimea trecătorilor nu se uita cu luare aminte la moț; nimeni nu și scotea pălăria de pe cap; nimeni nu se opria o clipă măcar din mersul grăbit, să cugete la aceea, că, viața omului e în mâna lui Dumnezeu și nici o minte nu-i să știe ceasul morții când va veni.

Așa am ajuns cu toții astăzi după rășboiul cel mare: poțitori după câștiguri mari, umblători după săturare trupească; defaimători a tot ce este sfânt.

Toți gândim numai la viața pământească, a trupului; toți au lăsat curata și frumoasa viață a sufletului, adică toți hrănim trupul, iar sufletul îl lăsam uitat, să inflămăziască și să inseteze după bine, adevar și dreptate.

Toți ne gândim la chipul cum am putea să umplem punga cu bani cât mai mulți, fără multă trudă, să adunăm comori pe pământ, unde rugina le strică și moliile le rod.

Toți, seara târziu, la vremea culeării, își numără cu ochi lacomi averea câștigată din timpul zilei, făcându-și socoteala și mari planuri, cum vor câștiga mâine mai mult.

Nimeni nu-și face socoteala faptelor bune săvârșite. Chiar să vrea s'o facă nu poate, căci nimic bine, pentru suflet n'au săvârșit.

Cine oare, privind pe furis mortul, despre care am pomenit mai la începutul acestui articol, s'a gândit la numărul faptelor bune săvârșite în viața de cel răposat?

Toți au spus căți l'au văzut cu coada ochiului, fără să-și descopere capul:

— A murit un sărac!

Sărac se vedea că a fost cel răposat, în timpul vieții lui, căci avea sicriu cioplit numai din scânduri, iat prietenii săi, purtau haine vechi.

Dar moartea nu alege pe acei cari îi chiamă la dansa. Sărac, bogat, tânăr, bătrân, ea cheamă la orice oră de zi sau de noapte pe acel care îl vrea.

Dacă este așa orânduit de cel de sus ca nimeni să nu știe ceasul sfârșitului de veci, atunci este bine ca pe fiecare din noi, moartea, să ne găsească în orice clipă cu lumina faptelor bune aprinsă în mână — nu sunând arginții lui Iuda — ci gustând din viața lui Isus Hristos. *Volbură F. Jand.*

Dumnezeu poartă de grije.

Acu cică a fost un om, dar omu ăsta era sărac, sărac de n'avea după ce bea apă și cu toate că muncea de dimineață până seara, nimic nu se alegea de munca lui. Toate ca toate, calea-valea, dar dela un timp se sătură și el de atăta sbucium.

De geaba fuga încoace, fuga încolo, trudă zădarnică; nu sporea cu nimic. Parcă era un făcut și pace! Și apoi și la casă din ce în ce gurile se înmulțeau, numărul copiilor creștea; iar bietul om alerga până ce nu mai putea, ba încolo, ba încoace să le scoată pe toate la bun capăt și de geaba.

Dela o vreme, dacă văzu că ori cât muncește îi e de geaba, ce se apucă?

Scrise o scrisoare lui Dumnezeu. Că ce-și zise el?

Dumnezeu mi-a dat atâția copii, tot dela el am să-i cer să-mi dea cu ce să-i pot hrăni. Și scrisese scrisoarea frumos, cum se pricepu el, o pecetlui bine și acum ce să facă cu dânsa? Cine să i-o ducă lui Dumnezeu? Iată că se stârni într'aceea o furtună, și furtuna cea cu vârtejuri încă! Omul nostru aruncă scrisoarea într'un vârtej și mulțumit că a putut-o trimete așteptă răspunsul...

Vârtejul s'a tot dus, s'a tot dus până la curtea împăratului locului aceluia, și s'a dus și scrisoarea cu el și a lăsat-o drept în curtea împăratului pe o cărare în grădină.

Împăratul avea obiceiul de se plimba în fiecare dimineață prin grădină. Se plimbă și în dimineața asta ca în totdeauna.

Cum mergea el, numai iaca dă de scrisoarea cea. O ia el, o vede, o citește și înțelege cum și ce scria într'ansa. De grabă dă poruncă la un logafăt al lui să se ducă în cutare loc, în cutare sat să vadă dacă este cutare om, — și dacă o fi să-l aducă împreună cu toți ai lui la curtea împărătească.

Logofătul acela, de cuvânt, se duce în satul unde era omul, îl ia cu toți ai lui și-l aduce la împărat. Împăratul cum îl vede îl și ea la întreat:

— «Ai trimis tu scrisoare lui Dumnezeu!»

— «Am trimes», zice omul.

— «Ei iacă și a trimis răspuns, zice împăratul, care era bun de suflet și mi-a scris mie, că pe tine să te fac prietenul meu, și pe feciorii tăi să-i fac oameni de seamă la curtea mea.»

Și căzând omul nostru în genunchi cu lacrimi de bucurie mulțumi lui Dumnezeu pentru purtarea de grijă, iar împăratului pentru bunătatea lui. Și trăesc și vor fi trăind și astăzi fericiți la curtea împăratului de n'or fi murit.

Acu eu v'am spus o poveste, dar din povestea asta învățați că, Dumnezeu are grije de toți ceice cu credință îi cer ajutor, răsplătindu-i binefacerea cu fapte bune.

Petru Gr. Savin.

A apărut:

Calendarul Bunului Creștin (Vechiul Calendar arhidiecezan)

← pe anul 1923. →

L-a scos biserica noastră (Consistorul) din Sibiu și cuprinde materie foarte bogată: culturală și literară, cu articole de învățătură și petrecere, și cu numeroase icoane și adecă:

Afară de chipurile MM. LL. Regelui și Reginei (care se pot așeza și în cadre sau rame), mai multe chipuri frumoase dela încoronarea în Alba-Iulia, precum și Coroana de oțel a Regelui și Coroana de aur a Reginei noastre; apoi icoanele: Principilor moștenitori români Carol și Elena, a lui Șaguna și Avram Iancu, ș. a. ș. a.

Din materialul Calendarului amintim următoarele: Despre încoronarea din 1922. Sfințirea bisericii încoronării la Alba-Iulia. Regele și Regina tuturor românilor. Eroul Avram Iancu. Marele dascăl Gheorghe Lazar. Andrei Șaguna și gimnaziul din Brad. Despre biserica românească. Uriașul, o povestire cu tâlc. Versuri alese. Paricele și musca, poveste. Istorioare și snoave cu haz, povățuiri, glume și altele. — Târguri și anunțuri de tot felul.

Calendarul Bunului Creștin se vinde și se poate comanda la Librăria Arhidiecezană în Sibiu, și în alte librării. Costă 10 lei.

Evanghelia de Duminecă: Bogatul cel nebun.

«Zis-au Domnul pilda aceasta: Unui om bogat i-a rodit țarina. Și cugeta întru sine, zicând: ce voi face, că nu am unde aduna rodirile mele? Și a zis: aceasta voi face: strica voi jitițele (hambarele) mele, și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo toate rodirile mele și bunătățile mele. Și voi zice sufletului meu: suflete ai multe bunătăți strânse spre mulți ani, odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Iar Dumnezeu i-a zis lui: nebune, întru această noapte sufletul tău vor să l ceară dela tine; dar cele ce ai gătit, cui vor fi? Așa este acela ce strânge luiș comoară, iar nu în Dumnezeu se îmbogățește» (Luca cap. 12, vers. 16—21).

Acum Duminecă avem una din cele mai frumoase evanghelii și de aceea am pus-o întreagă aici la foaie. Cetiți-o cu toții ca să auziți și să înțelegeți cum lăcomia îl cuprînde și îl perde pe om și sufletul lui. Ca un betșug îl cuprînsese lăcomia de avuții pe bogatul din evanghelie și cuprîns de această boală el se întrebă: «ce voi face cu rodul țarinei mele?» La această întrebare bogatul trebuia să răspundă așa: «Să mulțumesc lui Dumnezeu că a trimis ploaie și căldură la vreme peste ogoarele mele. Rodul țarinei mele nu este al meu, ci este darul, este mila și bunătatea cerului de sus și de aceea voi opri cât face lipsa mea, iar cu prisosința voi face și eu milă cu cei săraci și lipsiți așa cum a făcut și Tatăl ceresc cu mine».. Dar lăcomia nu l-a lăsat pe bogatul să judece așa spre mântuirea lui sufletească, ci după întrebarea «ce voi face cu belșugul?» lăcomia a pus răspunsul nărod și nebun: «lărgi-voiu hambarele mele»... O ce om nesocotit! Făcea planuri cum să-și lărgască hambarele și e nu-și dădea seama că în ju-ul lui stăteau o grămadă de hambare goale și deschise. «Cel n'ai hambare destule?» — îl întrebă sfântul Augustin pe bogatul. «Iată înaintea ta stă casa văduvei și mâna săracilor, gura orfanilor și a celor părăsiți ca tot aiate granare și hambare totdeauna deschise pe cari bogățiile tale nu vor fi de ajuns să le poată umplea». Dar bogatul n'a înțeles acest lucru care l-ar fi mântuit pentru că era cuprîns de lăcomia de a strânge avuții. Această lăcomie are multe feluri de boale. Pe unii îi face sgârșici cărora le pare rău și de pâinea ce o mănâncă și mor strângându-și banii cu mâinile încleștate, iar pe alții îi aruncă cu bogățiile strânse în lene, care este cuibul cald al desfătărilor și desfrănărilor. Bogatul din evanghelie suferia de această boală din urmă și de aceea a zis: «Suflete ai multe bunătăți, strânse spre mulți ani, odihnește-te, bea, mănâncă și te veselește». O ce om nebun, că-și îmbia sufletul cu mâncare și beaură, dar «sufletul lui înseta și suspina după Dumnezeu» (psalm 61). O ce om nesocotit căci credea că odată cu înmulțirea averii sale i se vor înmulți și anii vieții, întocmai cum a crezut Adam și Eva șarpelui-diavol când le spunea că «nu vor mai muri». Dar auzirăți ce păți bogatul cu planurile lui. Fară veste și fară întrebare sosi încă

în noaptea aceea moartea și îl trecu în mormânt și în iad cu toate planurile lui de lărgire a hambarelor și averilor.

Așa a pățit bogatul din evanghelie, dar să luăm aminte, că pilda și pătania lui este pusă înaintea noastră ca o oglindă în care uitându-ne să ne vedem pe noi înșine și greșalele noastre și văzându-le să ne îndreptăm. Să ne dăm seama că și noi de foarte multeori uităm că bogăția și averea nu-i a noastră, ci a Domnului Dumnezeu și nu lăsam să picure milă din ea. Cetiți-l! Nu uita porunca lui Isus: «fiți milostivi precum și Tatăl vostru din cer milostiv este».

«Lărgi-voi hambarele mele»... zicea și plănua bogatul din evanghelie și hambare goale erau și atunci destule unde să-și bage roada. Câți nu sunt și astăzi așa! Ba încă mai răi decât așa pentru că astăzi foarte mulți își lărgesc hambarele din lipsurile, suferințele și lacrimile văduvelor, orfanilor și săracilor.

Suflete... bea, mănâncă și te veselește a zis bogatul din evanghelie și aceste vorbe sunt parcă parola vremurilor noastre. Mulți și din bogății și mai ales «îmbogățiții» vremurilor noastre își îmbie sufletul cu mâncare, beaură și chefuri ca și bogatul cel nebun. Câți dintre creștinii zilelor noastre n'au alt Dumnezeu decât pântecul și nu cunosc altă evanghelie decât mâncarea și beaură??

Creștinul! Sufletul tău își cere și el partea sa și mâncarea sa sufletească. Priveghează neîncetat ca nu cumva lăcomia să-ți sporească averea și să-ți îngrășe trupul, iar sufletul să-ți moară de foame. «Că ce va fi omului de ar dobândi toată lumea și își va perde sufletul sau» zice evanghelia, și așa a pățit bogatul din pilda evangheliei. Pe când își făcea planurile cele frumoase, moartea l-a trecut în iad. Așa vor păți toți cari trăiesc în chipul lui și «nu se îmbogățesc în Dumnezeu», adică nu fac fapte bune.

Creștinilor! Bogatul din evanghelia de Duminecă n'a trecut în iad pentru că a fost bogat, ci pentru că a căzut în păcatul și boala lăcomiei de a strânge tot mai mult. Să fugim de acest păcat despre care zice apostolul Pavel: «că ceice vor să se îmbogățescă cad în ispită și în multe feluri de curse și jertfe vătămătoare, cari cufundă pe oameni în peire și pierzare»... (I Timoteiu 6, 9—10).

I. Tâlcuitor.

Cetiri și tâlcuiri din Biblie.

Israelitenii în pustie.

— Mana. —

După ce au scăpat din robia Egiptului, Israelitenii au pribegit 40 de ani prin pustie până ce au ajuns în Canaan. Această pribegie a Israelitenilor are multe întâmplări pline cu învățături sufletești pentru noi. Chipul de mai sus, arată spre pildă stălpul de nor «cu care Dumnezeu îi povățuia pe Israelitenii arătându-le calea» (Eșire 13, 21). Biblia ne spune mai departe că Dumnezeu i-a hrănit pe Israelitenii în pustie cu mană, adică cu un fel de pâine cerească ce cădea noaptea în formă de brumă (Eșire cap. 16). În fiecare dimineață poporul afla pâine din belșug, dar două lucruri le-a poruncit Dumnezeu Israelitenilor să păziască: întâi ca să adune numai atâta mană cât face lipsa lor de dimineața până seara și al doilea să nu strângă mană Sâmbăta în ziua Domnului (adică Dumineca), ci mană de lipsă pentru zile de praznic să o strângă în prețuia praznicului.

Dar Biblia ne spune că Israelitenii n'au ascultat porunca lui Dumnezeu. Cuprinși de *păcatul lăcomiei* de a strânge cât mai mult n'au ascultat pe Moise, ci unii au lăsat din mană și pe dimineață, iar alții «au ieșit și în ziua Domnului să strângă mană» (vers 20, 27). Ascultați însă ce ne spune Biblia că a pățit acesti lacomi: «mană lăsată pe dimineața a făcut viermi și s'a împuțit» (vers 20), iar cei cari ieșiseră în ziua Domnului să strângă mană n'au aflat nimic». Aceasta a fost o arătare și o muștrare dela Dumnezeu pentru lăcomia unora din Israelitenii.

Creștinilor! Mana din pustia Israelitenilor este cu învățatură sufletească și pentru noi cei de azi. Mană cerească și astăzi cade pentru lipsurile noastre.

Această mană este mila și darul Tatălui ceresc care se pogoară în fiecare zi cu spor și binecuvântare peste lucrul mâinilor noastre. În orice pustie de lipsuri am ajunge, mană ajutorului ceresc ne vine și nouă până când suntem mulțumiți cu cât avem și ne dă bunul Dumnezeu. Dar sminteala este că *lăcomia* te îndeamnă și pe oamenii de azi ca pe jidovi în pustie, să pofiască a avea și a strânge tot mai mult și mai mult. Această lăcomie îi poartă astăzi pe oameni pe toate drumurile să facă câștiguri cu înșelăciuni, nedreptăți, asupriri. Această lăcomie te îndeamnă pe oameni să nu cruțe nici sfintele sărbători de lucru și alergări. Dar precum mana jidovilor cea strânsă peste lipsa lor, s'a stricat, așa se vor strica și averile cele strânse cu lăcomie și păcate. Și precum în ziua Domnului n'a căzut mană în pustie, tot așa și alergările și lucrările din sărbători, nu dau nici un câștig, ci numai păcat.

Cetiți-o! Odată cu această tâlcuire cetește și evanghelia de Duminecă cu tâlcul ei ca să vezi și să afli că și «Mana» din pustia Israelitenilor te învață tot așa ca evanghelia de Duminecă: să te ferești de boala lăcomiei de a strânge bogății. Așa zice evanghelia «cautați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate — lipsurile voastre — se vor adaoge vouă». Cearcă și vezi că adevărate sunt cuvintele Domnului!

«Mulți sunt bogați și n'au nimic și mulți au averi mari, fiind săraci» (Proverbele lui Solomon 13, 7). Tu cetitorule între care ești??

Setea îți spune

— de ești sănătos ori bolnav. —

Cetiți-o! Sănătatea trupului tău o poți cunoaște după setea ta. Când ești sănătos, bei apa la vremea ei și la termenele ei și nu poftești mai mult decât îți lipsa. Dar când ești bolnav și ai ferbințeli, nu te mai saturi de apă și din ce bei, tot mai multă ai bea. — Așa poți cunoaște și boala lăcomiei de s'a încuibat sau ba în sufletul tău. Dacă muncești să-ți câștigi cele de lipsă și ești mulțumit cu cât ai, sufletul tău este sănătos și ferit de boala lăcomiei, dar dacă niciodată nu mai ești sătul, ci tot mai mult și mai mult poftești, atunci sufletul tău este bolnav de boala și setea lăcomiei. Această sete nu se stinge cu adaogerea bogățiilor, ci numai cu micșorarea lor prin împărțire de milostenie. Nu

uita pe Zacheu care s'a tîmăduit de această boală cu vorbele: «Iată Doamne jumătate din avuțiile mele le dau săracilor»... Aceasta e calea mântuirii și a tuturor «îmbogățiților» de astăzi.

„Școala lăcomiei“.

«Lăcomia de bani și avuții are o școală deschisă așa de mare și largă pe cât e de mare pământul și lumea și a așa școlari are mai pe câți oameni sunt pe pământ. Această școală n'are zi de sărbătoare sau încetare dela învățatură și totuși oamenii se îmbulzesc la dădăva ei ca să învețe pricopseli de a face câștiguri și dobândă. În școala lăcomiei și cei cu capul slab și nătângi sunt plini de minte și iscușiți a prinde învățăturile ce le dă dascălița cea rea a iubirii de bani și avuție»...

Podgoriile Aradului.

Ploile din toamna aceasta au stricat indeosebi foarte mult vestitelor podgorii din jurul Aradului. O gazetă din Arad scrie că vinul din anul acesta e mai puțin și e mai slab ca anii trecuți. Din vinul acestui an nu se vor putea prepara vinuri de cele vestite. Nici negustorii nu caută anul acesta vinurile podgoriilor cu toate că vinul anului acestuia se îmbie cu 4-5 Lei litru.

În legătură cu aceste a scăzut și prețul viilor. Ce s'a cumpărat înainte de asta cu 200 mii Lei, se îmbie acum cu 50 de mii. Din multe locuri oamenii au scos via și au sămănat cartofi și porumb. Pricepătorii spun că numai 2-3 ani de recoltă bună ar putea mântui podgoriile Aradului și le ar putea da înflorirea și belșugul ce l au avut.

Calendarul săptămânii.

Decembrie 31 zile.

Zilele săpt.	Calendarul vechiu	Calend. nou
Dum.	20 Cuv. Grigoriu Dec.	3 Franc. Xav.
Luni	21 (†) Intr. în biserică	4 Barbara
Marți	22 S. Apost. Filimon	5 Sava
Merc.	23 Păr. Amfilochiu	6 Nicolau
Joi	24 P. Climent și Petru	7 Ambrosiu
Vineri	25 S. Măa Ecaterina	8 (†) Z. Născ.
Sămb.	26 Cuv. Alpin	9 Leucadia

Târguri. In 3 Decembrie: Chișinău, Soborșin, în 6: Așel, Blaj, Copalnic-Mănăstur, Făgăraș, Orăștie, Petelea, Turda, Zălau, în 7: Ozun.

Știrile săptămânei.

Unde oamenii ascultă cuvântul lui Dumnezeu cu telefonul. Bisericele din Anglia sunt pline în Duminică și sărbători de oameni străni să asculte cuvântul lui Dumnezeu. Dar cum bisericile sunt mari, iar lume multă din care pe unii mai bătrâni nici urechile nu-i mai ascultă destul de bine, mulți nu pot să audă și să înțeleagă destul de bine predica preoților de sus dela amvon. Englezii s'au gândit acum să delature și acest neajuns așa că au pus droturi cu telefon cari duc de sus dela amvon în toate părțile bisericii. În fața preotului ce predică stă un tolcer (pâlnie) mare ca e prinde vorbele preotului și le trimite mai departe și pe drot la urechile ascultătorilor, așa că tu ascultătorule te așezi în banca ta, pui telefonul la urechi și auzi respicat toate vorbele preotului.

Toate-s bune, dar cum stăm cu aceia despre cari zice psalmistul că «urechi au, dar nu vor să auză» și nu vreau să-și ducă urechile la biserică să asculte cuvântul lui Dumnezeu??

Școale de învățători din casărmi. Ministrul de războiu pânuește ca pe toate acele casărmi cari se află așezate prin centrul (mijlocul) orașelor să le lase Ministrului de școli ca să facă din ele Școli Normale, adică de învățători, iar pentru cătane să se facă altele mai pela marginea orașelor.

100 de ani dela aflarea peniței de scris, făcută din metal, s'au împlinit acum în zilele acestea. Inventatorul a fost un englez și, de sine înțeles, cea dintâi peniță de metal a făcut-o cu ciocanul. Numai mai târziu s'a tot ascuțit și s'a subțiat până când a ajuns în forma de azi. În cirstea peniței de scris, orașul în care a trăit aflătorul ei, a dat o masă (banchet). Unul din meseni luând vorba a spus că penița-i ca și limba omului că și ea scrie cu aceeași cerneală adevăr sau minciună, otravă sau învățătură, iubire sau zavistie. Penița ta, cetitorule, ce scrie, ce o lași să scrie?

Numeri de probă din «Lumina Sateilor» trimitem oricui ne cere.

Oare nu-i prea mult? La adunarea partidului național, ținută în Oradea-mare, dl Alexandru Vaida vorbind despre pricinile de ce nu iau parte deputații din partidul național la ședințele parlamentului din București. a spus și următoarele vorbe grele: «Mi se face învinuirea că deși am fost dat afară din parlamentul unguresc, tot m'am întors înapoi la el. E adevărat că m'au alungat și e adevărat că iar m'am întors. Dar am făcut-o aceasta pentru că acolo (adecă la Peșta) erau oameni cinștiți, cu hoții însă (adecă cu cei dela București) nu vreau să stau alături».

Oare nu i prea mult? Nouă, cari nu facem politică de partid, ni se pare că-i prea mult și cei prea mult nu i sănătos. Politică de partid să scoată din teacă altfel de arme de luptă și nu de acestea cari ne rănesc și pe noi pe toți.

Cum merge împărțirea moșiilor? Lucrările în legătură cu exproprierea și improprietărea merg înainte cu zor. De câteva zile s'au început și aici la Sibiu ședințele comisiei de ocol care pertractează afacerile Reformei Agrare privitoare la Sibiu și jur. (În aceste ședințe s'au petrecut și lucruri interesante, despre cari vom scrie în numărul viitor). Sașii sunt foarte necăjiți că vad acum că s'a gătat cu gluma. În unele părți s'au mai făcut unele încercări de a scăpa de legea dreptății, dar lauda justiției noastre se cuvine că își face datoria înainte fără nici o cruțare. O dovadă despre aceasta este și faptul că gazetele ungurești sunt pline de jalbe și de strigăte desperate că «valahii fură pământul grofilor».

25 vagoane cucuruz contingetat a fost vândut unei fabrici de spirt? Un ziar din București aduce prefectului din Sălaj învinuirea că ar fi vândut baronului Banfy pentru fabrica lui de spirt 25 vagoane porumb trimis pentru sărăcimea județului.

Gazeta cere Ministrului o anchetă (cercetare) în această afacere. Să se facă!

Caine, Caine! Înainte cu câteva zile a fost omorât un maestru din Ocna-Sibiului. Venise la Sibiu, își cumpărase talpă și plecase cu ea acasă. Noaptea a fost omorât pe când intra în Ocna. Acum Dumnezeu a descoperit acest omor așa că ucigașul tocmai se pregătea de cununie și dusese materie din talpa furată la un maestru (pe care îl chemase de neș) să-i facă ghete noue lui și miresii. Dar s'a întâmplat (adecă Dumnezeu a voit) că tocmai pe talpa dusă la lucru scrisese boltașul din Sibiu numele celui ce o cumpărase, adecă al celui ucis. Maestrul pantofar a înștiințat afacerea la jandarmerie și așa a fost ucigașul aflat și prins.

Iată cum a descoperit Dumnezeu pe acest Cain despre care se aude că a mai făcut încă 5 omoruri. Caine! Caine! unde sunt frații tăi??

Pedeapsa cu moarte. Comisia pe care a ales-o statul țării să facă planurile cele noi de legi nouă pentru toată țara, a discutat și afacerea să se introducă sau ba pedeapsa cu moarte pentru faptele cele grele din samă afară (omoruri...). Partea cea mai mare a comisiei a fost pentru introducerea pedepsei cu moarte zicând că și în Franța și Anglia este această pedeapsă și a avut-o și Ardealul (spânzurătoarea) numai în Vechiul Regat nu era pedeapsă mai mare decât ocna, munca pe viață în băi de sare. Numai pedeapsa cu moarte ar mai putea împuțina jafurile, omorurile și atentatele cele multe ce se fac în aceste vremuri. Noi zicem că așa ar fi mai bine să fie Hristos în mijlocul oamenilor, atunci n'am avea Caini și nici lipsă de legi cari să-i pedepsească.

Iarnă grea cu zăpadă și ger avem în toată țara. Și aici pela oraș avem zăpadă mare, și ne gândim ce va fi la munte. Iarna cea prea grea și prea timpurie a căzut anul acesta cu multe năcuzi peste noi, dintre cari cel mai mare este acela că nu s'a putut sămăna de ajuns. O gazetă din București arată că în Vechiul Regat din 2 milioane hectare cât se sămăna în vreme de pace, abia s'au putut sămăna din pricina ploilor 300 de mii

hectare așa că dacă anul viitor ar mai fi și un an slab de bucate (de care să ne ferescă Dumnezeu) atunci România, țara pâinii va trebui să-și aducă pâine din alte țări.

Muierile n'o să capete vot. Comisia aleasă de sfatul țării pentru facerea noiei legi de alegeri, și-a dat părerea că muierilor să nu li se dea vot de alegeri. Atâta năcaz!

Prețul banilor în săptămâna trecută a stat așa:

1 dolar american	cu Lei	158—
1 franc francez	" "	11:30
1 dinar sârbesc	" "	2:50
100 coroane ungurești	" "	7—
100 mărci nemțești	" "	2—

Leul s'a plătit la Paris cu 9 centime (bani) francezi.

Ospătăria populară, a cărei activitate binecuvântată apare încă odată așa de necesară în timpurile de astăzi, pentru păturile cele mai sărace ale populațiunii noastre, se va reincepe la 1 Ianuarie 1923. După ce cheltuelile s'au urcat în mod însemnat din anul trecut, se face rugămintea către binefăcătorii noștri, să binevoiască a sprijini instituțiunea noastră prin donațiuni. Dăruiri în bani rugăm a se depune la referent (primăria scara I. ușa Nr. 2), alimente (dela 1 Ianuarie 1923 începând) la ospătăria populară, Spinarea Cănelui Nr. 3. Consiliul orașenesc.

Nr. 2161/922 adm.

(23) 1-2

Concurs.

Pentru complectarea postului de notar comunal în Șinca-veche jud. Făgăraș, devenit vacant prin abdicare, publicăm concurs.

Retribuțiunile împreunate cu acest post sunt cele provăzute în normele de salarizare.

Doritorii de a ocupa acest post se invită a-și înainta petițiile cu documentele necesare subsemnatului primpretor cel mai târziu la 20 Decembrie 1922.

Șercaia, la 20 Noembrie 1922.

Valer Langa,
primpretor.

Nr. 2290-1922. G. exmis jud.

24 1-1

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul exmis judecătoresc publică conform art. 102 al legii LX. din 1881 resp. conform art. 19 al legii LX. din 1908 cumcă se vând mobilele următoare și adecă:

1. O vișea, — 2. O vacă și 3. O junică prețuite în suma totală de 4,400 Lei, sechestrate în cauza execuțională silită de escontentare executată la 7 Noembrie 1922 pe baza decizului de execuție al judecătoriei de ocol din Agnita Nr. 2031-2/1921 din 29 Iulie 1922 în favoarea următorului Simion Făcălu locuitor în comuna Coveș reprezentat prin dl avocat Dr. Romul Curta locuitor în comuna Agnita pentru capitalul de 206 Lei, interesele de 5%, acestui capital scotit dela 27 Octomvrie 1921 și acc.

În urma decizului al judecătoriei de ocol din Agnita Nr. G. 2290/1922 din 10 Noembrie 1922 exmisul judecătoresc pentru compensarea capitalului de 206 Lei, interesele de 5% acestui capital scotit dela 27 Octomvrie 1921, speselor deja statorite prin judecătoria de ocol în suma de 544 Lei și speselor ivite până la compensarea sumelor aici menționate. Termenul pentru licitarea mobilelor amintite e fixat pe 11 Decembrie 1922 la ora 9 a. m.

Licităția ordonată se va ținea la locuința următorului resp. la casa comunală a comunei Coveș.

Toți cari voiesc să cumpere la aceasta licitație se conchiamă pe lângă acea observare că conform art. 107, 108 ale legii LX. din 1881 mobilele amintite se vor vinde plus oterenților pentru bani în număr, în cazul necesar se vor vinde și sub prețul statorit.

Intrucât ar fi sechestrat sau deasupra sechestrat și alți urmăritori pe mobilele care se vor vinde la ocaziunea acestui licitație și întrucât acești urmăritori ar fi obținut dreptul de compensare asupra acestor mobile, această licitație se va ținea conform art. 20 al legii XLI. din 1908 și în favoarea acestora resp. pentru compensarea pretenziunilor lor.

Agnita, la 26 Noembrie 1922.

Mihail Salmen,
exmis jud.